

O înțelepciune care vine din abis

Joi, 22 octombrie 2009

Gili Cârstea

Oricine poate observa astăzi cum se împlinește profeția că prejudecățile de la Minneapolis continuă să hăituiască biserica rămășiței, și că „rădăcinile” opoziției nu au fost smulse, deși s-au încercat unele aranjamente cosmetice prin tăierea vârfurilor prea evidente. Profeția suna așa:

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii” (TM 467).

A existat o perioadă de acalmie în biserică, atâta timp cât istoria și solia 1888 au fost ținute departe de popor. Dar în ultimii ani, odată cu publicarea lucrărilor despre 1888, „semințele” semănate la Minneapolis au răsărit la viață și dau o recoltă bogată, recoltă descrisă cu mare precizie: Otrăvesc *judecata*, pervertesc *percepția* și orbesc *înțelegerea* celor care vin în contact cu solia și solii.

Care au fost „prejudecățile și opiniile” pe care le deplânge acest martor ocular al istoriei triste de la Minneapolis? Ce fel de „semințe” au fost semănate acolo, capabile să reziste în timp și „să dea o recoltă bogată” timp de peste un secol?

Una dintre prejudecăți era aceea că lumina nu poate veni decât pe canalele oficiale. Adică, atunci când Dumnezeu are ceva de spus trebuie să o facă pe calea acceptată, cunoscută, uzuală. În acest caz, prin sora White. Cum era posibil ca Dumnezeu să vorbească prin doi pastori tineri, când ea era acolo, la postul datoriei ei?

Ceea ce este jenant aici este că tocmai ea, care ar fi trebuit să fie uimită de o astfel de procedură, s-a dovedit a fi cea mai înfocată susținătoare a soliei. Dar nu a putut stopa valul de opoziție al fraților ei din conducerea bisericii față de această procedură a lui Dumnezeu. Ea scria mai târziu:

„Dumnezeu a dat hrană pentru popor la vreme potrivită, dar ei au refuzat-o, deoarece nu venea pe calea și în felul în care doreau ei. Frații Jones și Waggoner au prezentat poporului lumină prețioasă, dar prejudecățile și necredința, gelozia și bănuiala rea au blocat ușa inimilor lor, ca nimic să nu poată intra de la acești frați” (The EGW 1888 Materials, 308).

Prejudecățile, necredința, gelozia și bănuiala rea au alcătuit un amestec amețitor, iar efectele au fost cât se poate de neplăcute:

„Am auzit conversațiile, sarcasmul, expresiile urâte, mărturia mincinoasă și ușurătatea cu care era tratată solia lui Dumnezeu și solii care au adus această solie. Mi s-a spus că această înțelepciune este din abis, în contrast marcant cu înțelepciunea care vine de sus, pe care a exprimat-o Domnul prin apostoli (Iacov 3,13-18)” (Letter 14, 12 mai 1889).

Da, părea o înțelepciune să stai departe de o solie pe care nu o cunoști, și părea potrivit să te ridici împotriva ei cu „sarcasm,” „expresii urâte,” „mărturie mincinoasă” și „ușurătate.” Mai ales că nu venea pe canalele convenționale. Domnul spunea însă că această înțelepciune este din abis.

Din același „abis” se inspiră și opoziția soliei de azi. Când oamenii vin în contact cu „solia și solii,” imediat rădăcinile semințelor semănate la Minneapolis încep să dea roada lor de amărăciune. Din nou prejudecățile, necredința, gelozia și bănuiala rea „otrăvesc judecata,” „pervertesc percepția” și „orbesc înțelegerea” celor doritori după adevăr. Aceeși înțelepciune venită din abis aduce tot felul de argumente împotriva soliei și solilor trimiși de Dumnezeu spre a trezi biserica la fenomenala solie a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea. Sora White nu a ezitat să confirme public marea ei bucurie, constatând că frații Waggoner și Jones au adus „cea mai prețioasă lumină din Scripturi.” Ascultați declarația ei:

„La această întâlnire mi-am prezentat mărturia că a strălucit cea mai prețioasă lumină din Scripturi, prin prezentarea marelui subiect al neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, subiect care trebuie menținut constant înaintea păcătosului ca singura lui speranță pentru mântuire” (The EGW 1888 Materials, 212).

Și? Cum a fost întâmpinată această „cea mai prețioasă” lumină din Scripturi? Cu sarcasm, expresii urâte, mărturii mincinoase și ușurătate.

Recunoașteți astăzi această „recoltă bogată” a semințelor semănate la Minneapolis? Observați „înțelepciunea” cu care solia este ridiculizată, evitată, blamată? Dacă da, atunci puteți fi siguri că aveți de-a face cu aceeași înțelepciune venită din abis, care a împiedicat Nunta pentru 120 de ani, și care continuă să îl țină pe Hristos dincolo de ușile noastre denominaționale.

Da, El este obișnuit să sufere „dincolo de poartă,” dar ce rost are să-L alungăm definitiv, doar pentru toana de a ne ameți cu încă o cupă din cocktailul de prejudecăți, necredință, gelozie și bănuială rea moștenit de la Minneapolis?